

AMICUL

APOLISTOL

Revista copiilor ce-L iubesc pe Dumnezeu

Anul I • Nr. 4 • Decembrie 2005

Motto:

„Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenici Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.” (In.13, 34-35).

„Nașterea Ta,
Hristoase, Dumnezeul
nostru, născut-a lumii
lumina cunoștinței.
Că întru dânsa cei ce
slujeau stelelor de la
stea s-au învățat să se
închine Ție, Soarelui
dreptății, și să Te
cunoască pe Tine,
Răsăritul cel de sus,
Doamne, slavă Ție.”

NAȘTEREA LUI HRISTOS DUPĂ LUCA

În zilele acelea a ieșit poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea. Această înscriere s-a făcut întâi pe când Quirinius ocârnuia Siria. Și se duceau toți să se înscrie, fiecare în cetatea sa. Și s-a suit și Iosif din Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui David care se numește Betleem, pentru că el era din casa și din neamul lui David. Ca să se înscrie împreună cu Maria, cea logodită cu el, care era însărcinată. Dar pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască. Și a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei. Și în ținutul acela erau păstori, stând pe câmp și făcând de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată îngerul Domnului a stătut lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor, și ei s-au înfricoșat cu frică mare. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle. Și deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoină! Iar după ce îngerii au plecat de la ei, la cer, păstorii vorbeau unii către alții: Să mergem dar până la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut și pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut. Și, grăbindu-se, au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc, culcat în iesle. Și văzându-L, au vestit cuvântul grăit lor despre acest Copil. Și toți câți auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori. Iar Maria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa. Și s-au întors păstorii, slăvind și lăudând pe Dumnezeu, pentru toate câte auziseră și văzuseră precum li se spusese. (LUCA 2, 1-20)

MINUNEA NASTERII DOMNULUI

În seara de Crăciun, un tânăr l-a întrebat pe tatăl său:

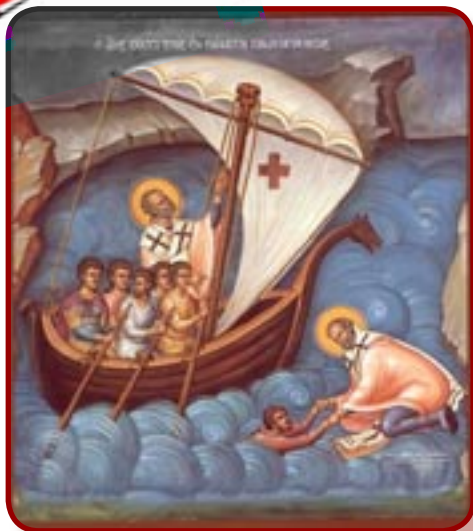
- Tată, nu înțeleg cum de L-a născut Maica Domnului pe Mântuitor fără stricăciune, fără durere ? Duminică, la predică, părintele a spus că trupul Maicii Domnului a rămas neatins de păcat, în mod miraculos, atât înainte de Naștere, cât și în timpul Nașterii și după aceea.

- Băiete - i-a răspuns tatăl - pentru Dumnezeu totul este cu putință. Nașterea Mântuitorului este ceva miraculos, o minune unică. Mintea omului nu poate cuprinde totul, dar ceea ce spui nu-i greu de crezut. Uită-te la lumina soarelui, care ajunge la noi prin fereastra închisă. Lumina trece prin geam, dar strică ea geamul cu ceva ? Tot așa, Domnul Iisus, Lumina Vieții, S-a întrupat pentru noi, trecând prin trupul sfânt al Născătoarei de Dumnezeu, fără stricăciune. Iar noi, la rândul nostru, Îl putem primi pe Iisus, în sufletele noastre. Chiar dacă puterile trupului omenesc nu sunt prea mari, chiar dacă ascuțimea minții noastre nu este nici ea infinită, în schimb dragostea din sufletele noastre poate cuprinde totul. Poate, chiar, schimba totul.

“Maica Domnului nu L-ar fi putut purta pe Cuvântul lui Dumnezeu în trup, dacă nu ar fi primit mai întâi Cuvântul lui Dumnezeu în inimă.” Pr. Kallistos Ware

„ Hristos Se naște, măriți-I! Hristos din ceruri, întâmpinați-L! Hristos pe pamânt, înalțați-vă. Cântați Domnului tot pamântul și cu bucurie laudați-L că S-a preamarit" (Canonul Nașterii)

Sf. Nicolae, ocrotitorul copiilor
și al marinarilor - 6 decembrie

Sf. Spiridon, făcătorul de minuni
12 decembrie

Sf. Prooroc Daniil
17 decembrie

Sf. Ștefan - 27 decembrie
(omorârea cu pietre)

Sfântul Ierarh Nicolae - 6 decembrie

S-a născut în a doua jumătate a secolului al III-lea, într-o provincie din Asia Mica. În vremea împăraților persecutori Dioclețian și Maximilian (284-305), au fost uciși o mulțime de creștini, iar alții au fost închiși. Printre cei închiși s-a aflat și Nicolae, cunoscut pentru viața deosebită de creștin, drept pentru care creștinii îl numiseră episcop în Mira Lichiei. Venind la conducerea Imperiului, împăratul Constantin cel Mare, prin Edictul de la Milan (313), a acordat libertate religioasă creștinilor, astfel că toți creștinii închiși pe motive religioase au fost eliberați. Sfântul Nicolae s-a întors în scaunul de episcop al Mirelor Lichiei, participând în această calitate la primul Sinod ecumenic de la Niceea (325), unde a fost unul dintre cei mai mari apărători ai dreptei credințe în fața pericolului ereziei lui Arie. Deși la Sinod, în apărarea dreptei credințe, s-a arătat un om dârz, pe Sfântul Nicolae îl caracterizau blândețea, înfrânarea și milostenia deosebită, dar și stăruința în dreapta credință. Smerenia, sărăcia de bună voie, iubirea de Dumnezeu și de oameni, l-au așezat pe Sfântul Nicolae în rândul celor mai apreciați oameni ai vremii sale, iar de atunci și până la sfârșitul veacurilor l-au transformat în „Moș Nicolae”, cel ce aduce daruri celor cuminți, în special copiilor. A trecut la ceruri în anul 340, iar din anul 1087, din data de 9 mai, moaștele sale se păstrează la Bari, în sudul Italiei, fiind luate de către Cruciații din Mira pentru a nu fi profanate de către musulmani.

Sfântul Apostol, Întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan - 27 decembrie

A fost unul dintre cei 7 diaconi aleși de Sf. Apostoli, din motive pastoral-misionare, așa cum ne relatează Sfântul Apostol și Evanghelist Luca în capitolul 6 din Faptele Apostolilor: evreii din afara Palestinei (numiți eliniști), de cultură și limbă greacă, aveau sinagoga lor aparte, în Ierusalim, și oficiau slujbele în limba greacă, nu în limba ebraică. Ei s-au plâns, la un moment dat, că la distribuirea zilnică a bunurilor, în special a hranei, văduvele eliniste nu mai ajungeau să primească aceste ajutoare. Întrucât Sfinții Apostoli aveau misiunea de a rosti rugăciunile, de a frânge pâinea (Împărțășania, în forma primară) și de a catehiza în cadrul întrunirilor liturgice, au propus mulțimilor să fie aleși „șapte bărbați cu nume bun, plini de Duh Sfânt și de înțelepciune...” (F.Ap. 6, 3) pe care să-i rânduiască pentru această slujire. "Diaconie" înseamnă "slujire", deci era vorba de slujirea celor din comunitatea eliniștilor. Acești șapte bărbați au fost aleși de comunitate, dar hirotonia lor (adică punerea mâinilor peste ei) era dreptul exclusiv al Apostolilor. Au fost, astfel, aleși: Ștefan, Filip, Prohor, Nicanor, Timon, Parmena și Nicolae. Ștefan, care se bucura de înțâietate în rândul diaconilor, fiind socotit "arhidiacon", "făcea minuni și semne în popor" (F.Ap. 6,8), atrăgându-și mânia evreilor. Unii dintre aceștia, numiți "liberti"- sclavi eliberați, urmași ai evreilor duși de Pompei la Roma, ca sclavi, în anul 63 î.Hs.- dar și alți evrei, au găsit martori mincinoși care l-au acuzat pe Ștefan că necinstește credința ebraică. L-au dus în Sinedriu, unde Ștefan a ținut o predică al cărui fir roșu a fost observația că poporul evreu a ignorat și a respins tot binele pe care Dumnezeu a vrut să i-l facă. Chiar plecarea lui Moise din Egipt a fost interpretată de unii evrei ca o fugă nu de frica lui Faraon, ci de teama de a nu fi denunțat de conaționalii săi, cu siguranță cei care - în timpul călătoriei prin pustiu - s-au răzvrătit, spunând că era mai bine în Egipt. După ce reamintește despre conflictul dintre Israel și Dumnezeu, în toată perioada de după Moise, Ștefan își încheie cuvântarea arătându-le diferența dintre Lege (Decalog) și Evanghelie: potrivit unei tradiții ebraice, Moise a primit Legea pe Sinai, de la îngerii, deci are un rol secundar în comparație cu Evanghelia, care vine direct de la Dumnezeu, prin Iisus Hristos. Acest cuvânt al arhidiaconului a atras mânia evreilor, care l-au scos afară din Cetate și l-au omorât cu pietre, Ștefan devenind **primul martir creștin**. Sfinții Părinți ne-au spus că sângele martirilor este sămânța creștinismului. De la Sfântul Ștefan au murit pentru Hristos sute de mii de oameni, din toate colțurile lumii, pentru ca astăzi miliarde de oameni să se numească cu numele lui Hristos. Printre ei se afla și un tânăr care, la martiriul lui Ștefan, păzea hainele ucigașilor: Saul, cel care - din mare prigonitor al creștinismului - devine, prin puterea lui Dumnezeu, "Apostolul neamurilor", Sfântul Apostol Pavel. Strigătul lui Ștefan, în momentul uciderii: "Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!" (F.Ap. 7,60) nu a fost al unul învins, ci al unui învingător.

Așa s-a născut Colinda

...Era iarnă grea. Viscolul învârteja amarnic fulgii de nea peste bordeiele ascunse în nămeți. Undeva, la marginea unui sătuc pierdut în munte, un firicel de fum se zbătea să biruie cu greu tăria vântului nemilos și a gerului ce zugrăvea flori minunate pe ochiul de fereastră înecat în zăpadă. Și acolo, în sărmanul bordei, la lumina palidă a unui opaiț, o tânără femeie încerca să-și adoarmă odorul: O icoană de lemn înnegrită de vreme, o laviță într-un colț pe care se odihnea bărbatul trudit și o vatră cu lemne trosnind voios în îmbrățișarea focului. Atâta era bogăția unei mândre săracii dintr-o seară de Crăciun. Duios, privirea mamei se odihnea pe fragedul obraz al pruncului...

Odinioară, la acest ceas, în peștera plină de lumină a Betleemului, un Prunc Prealuminat era primit în această lume. Îl privegheau, pe pământ, mama Lui și păstorii cu sufletele îngenunchiate. Din ceruri se pogorau cete de îngeri, învăluind Sfântul Leagăn cu nemaiauzite cântări. Iar magi veniți de departe își întindeau mâinile cu smirnă, aur și tămâie aduse în dar Fiului dumnezeiesc.

- Eu ce dar să-i aduc în această noapte pruncului meu? Doar sufletul plin de iubire și jale, de dorințe neîmplinite dar și de nădejde în Preamilostivul Dumnezeu!

...Și atunci tainic, sufletul acelei mame a început să cânte! Nimic nu se asemena cu acele versuri ce se înălțau către țăriile cerului! Era o mare de iubire revărsată peste o lume înghețată în nemișcarea ființei ei. Iar noaptea de Crăciun se înveșmânta într-o vrajă de nedescris. Priveai cu ochii minții sărmana Mamă cu Pruncul în brațe bătând din poartă în poartă, în sufletele oamenilor, căutând adăpost. Și cântul povestea, povestea înaripat, cum S-a născut pe pământ Cel fără de-nceput. Frumos și simplu, cântul se înălța mereu. Uimiți, fulgii de nea s-au oprit din zborul lor jucăuș. Viscolul a încetat, păstrându-și doar o adiere care să ducă pretutindeni minunatul cântec născut în seara de Crăciun. Luminătorii de pe cer au pâlit în fața frumuseții acestui cânt. Codrii au început să freamăte și munții au lăcrimat în streășina lor bătrână. Și cu toții, într-un cor imens al bucuriei de a trăi și a spera într-un viitor de pace cât mai luminos au început să poarte peste veacuri mărețul cântec, lacrimă picurată din cântul îngerilor din Betleemul Iudeii. Era ceva atât de înălțător și curat! Era ceva atât de românesc! Era și este cel mai frumos dar ce poate fi adus Pruncului, oricărui copil cu ochi surâzători și plin de așteptare în seara de Crăciun. Și când ascultăm colinda, fremătătoare, inima tuturor redevine inimă de copil care-și primește neasemuitul dar.

Îți mulțumim, femeie fără nume ce porți cu cinste numele Gliei noastre, care ai brodat pe țesătura timpului, la Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, o floare nepieritoare, colinda noastră, cea fără de seamă în această lume (culeasă de Marian Maria-educatoare).

Ghicește creștinește:

*Când Hristos Se naște,
Bou-n iesle paște,
Îngerii vestesc,
Magii dăruiesc,
Ce sărbătoresc?*

Discutând despre cele sfinte, un om îi spuse unui călugăr:

- Părinte, eu cred în Dumnezeu, însă nu prea merg la Biserică. Nu am mai fost la slujbe sau la Spovedanie de mult timp și nu cred că este neapărat să mergi. Este suficient să crezi în Dumnezeu și atât.

- Fiule, îi spuse atunci călugărul, ai o cămașă foarte frumoasă.

Nedumerit, omul nu a mai știut ce să zică, însă călugărul a continuat:

- Spune-mi, porți toată ziua această cămașă ?

- Da, răspunse omul.

- Dar două zile, o porți ?

- S-ar putea.

- Dar o săptămână sau o lună, o porți ?

- Nu, părinte, bineînțeles că nu.

- De ce ? - îl mai întrebă călugărul ca și când nu ar fi priceput.

- Fiindcă se murdărește și trebuie spălată. Abia după aceea o iau iarăși pe mine, când este curată și frumoasă.

- Păi, vezi, fiule! Așa cum se murdărește cămașa ta și trebuie spălată pentru a o purta iarăși, la fel și sufletul se "murdărește" de păcate și răutate și cum l-ai putea curăța dacă nu la spovedanie și la slujbe, prin dragostea și harul Domnului ?!

**DESPRE
NEVOIA
SPOVEDANIEI**

C R A C I U N U L

L A

R O M A N I

Perioada Sărbătorilor de iarnă reprezintă un moment cu totul special. Ele ne opresc pentru o clipă din curgerea ireversibilă a timpului și ne introduc într-un timp mistic.

De Crăciun oamenii obișnuiesc să se pregătească într-un mod deosebit pentru a întâmpina Nașterea Mântuitorului cu un post de patruzeci de zile pentru a-și curăța sufletul de păcate și merg la Sfânta Biserică să se spovedească și să se împărtășească. Curățirea sufletească este însoțită și de împodobirea tuturor caselor pentru întâmpinarea unei sărbători atât de mari.

Cengher Cristina, clasa a V-a C

NAȘTEREA DOMNULUI

Fecioara Maria
A pornit la drum
Să nască Pruncul cel sfânt
Nouă pe pământ.

Locul care l-a găsit
Nu a fost prea potrivit.
În staulul cel călduros
Se născu Iisus Hristos.

Magii de la Răsărit
Spre steaua luminoasă au privit,
Cărarea stelei au urmat
Pruncul Sfânt ei l-au aflat.

Deodată ce au aflat,
Au plecat la închinat
Cu cadouri mult vestite
Pruncului cel Sfânt menite.

Blaga Mădălina, clasa a IV-a A

HRISTOS, HRISTOS

Pentru mine S-a născut
În ieslea vitelor
Și lumină a avut
De la o stea din Răsărit.

A crescut pe pământ
Până a fost răstignit
Dar apoi S-a dus sus
Alături de Tatăl Său.

Cotoi Silviu Simion, clasa a IV-a C

Iisus Mântuitorul
Coboară pe pământ,
Îmi luminează drumul
Și-L port mereu în gând.

Mă-nvață-ntotdeauna
Să fiu mai înțelept,
Cu inima-n credință
Să fiu mai bun, mai drept.

Demian Ionela, clasa a VI-a

DOMNULUI SA ÎI CÂNTAM RUGA DE CRĂCIUN

Toncean Irina , clasa a VI-a D

Pop Alexandru, clasa a V-a C

Florea Denisa, clasa a II-a C

Motto: "...Zăurel de zăuă"
Simt că vine iar zăpada
Că se-apropie Crăciunul
Iar aduce bradul, tata,
Și plec iar cu Moș Ajunul.

Vine iar din depărtare
Moșul ce l-am așteptat
Anu-ntreg ca pre cărare
Să apară iar în sat.

Cu povestea asta-n suflet
M-am rugat lui Dumnezeu
Să mă lumineze-n cuget
Să fiu ca și Fiul Său.

Mai curat, mai bun în toate
Și mai bine credincios,
Să nu mă-ncarc de păcate,
Să n-ajung pragul de jos.

Ca pe la venirea iernii,
În seara de Moș Ajun
De pe sub hlămida țărării
Să apară Moș Crăciun

Eu să fiu în sat cu steaua
Și despre magi să colind
Și apoi să tai iar neaua,
Că sunt copilaș plâpând

Doamne! Ce frumos e bradul
Cu beteala-mpodobit !
Mama: din icoană adu-L
Pe Iisus cel răstignit!
(Nichifor Vichentie - monah)

16. Se poate înțelege ușor Sfânta Scriptură?

Sfânta Scriptură, în multe părți ale ei, nu se poate înțelege ușor. Sfântul Apostol Petru spune despre Epistolele Sfântului Apostol Pavel: "În ele sunt unele lucruri cu anevoie de înțeles, pe care cei neînvățați și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre a lor pierzare" (2 Petru 3, 16).

17. Cine poate să tâlcuiască fără greșală Sfânta Scriptură?

Numai Biserica poate să tâlcuiască fără greșală Sfânta Scriptură, pentru că numai Biserica este păzitoarea, tâlcuitoarea și propovăduitoarea fără greș a Descoperirii dumnezeiești. Căci Bisericii, prin Sfinții Apostoli, i-a dat Mântuitorul făgăduința Sa sfântă, că rămâne cu ea până la sfârșitul veacurilor; iar Dumnezeu-Tatăl a trimis pe Duhul Sfânt ca s-o păzească de orice greșală, după cuvântul Sfintei Scripturi, care zice: "Mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă; și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor" (Matei 28, 19-20); "și Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă da vouă, ca să rămână cu voi în veac. Duhul adevărului" (Ioan 14, 16-17); "iar Mângâietorul, Duhul cel Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl întru numele Meu, acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte de toate câte am grăit Eu vouă" (Ioan 14, 26).

Singura Biserică are darul de a nu putea greși, fiindcă este condusă de Însuși Iisus Hristos, capul ei nevăzut și are ajutorul și luminarea Sfântului Duh pururea cu ea. De aceea Biserica singură este "stâlpul și întărirea adevărului" (1 Tim. 3, 15). Așadar numai aceia care au primit putere, încuviințare și însărcinare de la Biserică și numai în numele Bisericii pot și au dreptul să tâlcuiască izvoarele Descoperirii dumnezeiești, adică Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție.

18. Poate oricine să citească Sfânta Scriptură?

Oricine poate să citească Sfânta Scriptură, însă nu și s-o tâlcuiască (s-o explice) și nici să învețe pe alții. Căci zice Însuși cuvântul Scripturii: "Aceasta trebuie s-o știți mai întâi de toate, că nici o proorocie (învățătură) a Scripturii nu se tâlcuiește după bunul plac al fiecăruia" (2 Petru 1, 20); "Oare toți sunt Apostoli? Sau toți prooroci? Sau toți învățători?" (1 Corinteni 12, 29). Este și firesc să fie așa și pentru faptul că Sf. Scriptură este scrisă pe parcursul a aproximativ 1500 de ani, ultima carte din Noul Testament în urmă cu aproximativ 900 de ani. Dacă o carte scrisă acum 200-300 de ani se citește greu, cu atât mai mult Cartea cântărilor, scrisă în atât de mult timp și de atâta vreme.

19. Ce se cere pentru citirea cu folos a Sfintei Scripturi?

Pentru citirea cu folos a Sfintei Scripturi se cere, mai întâi, să facem parte din Biserică și să stăm sub neîntreruptă îndrumare a slujitorilor ei. Căci cine nu ascultă de Biserică, nu ascultă de Hristos-Domnul, iar cine se leapadă de Biserică, se leapadă de Hristos. De aceea Mântuitorul le spune Sfinților Apostoli: "Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă și cine se leapadă de voi, de Mine se leapadă; iar cel ce se leapadă de Mine, se leapadă de Cel ce M-a trimis pe Mine" (Luca 10, 16). Al doilea, se cere să avem credință nestrămutată în cuvântul lui Dumnezeu și în Biserica Ortodoxă, care îl propovăduiește fără nici o schimbare, fără nici o adăugire sau știrbire. Al treilea, se cere să avem buna cucernicie, gând bun și sincer de a ne întări credința și a ne povați spre fapte bune. Celor ce îndeplinesc aceste condiții, Mântuitorul le spune: "Feriți-vă sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc pe el" (Luca 11, 28); iar către cei care fac altfel zice: "Vă rătăciți, neștiind Scripturile și nici puterea lui Dumnezeu" (Matei 22, 29).

Ce este bucuria Crăciunului?

Bucuria Crăciunului este bucuria curată că Hristos S-a născut pentru mântuirea noastră, că Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat pentru ca oamenii să cunoască Viața cea adevărată, Viața binecuvântată de Dumnezeu.

Copiii au nevoie de Crăciun. Și noi avem nevoie. Cu toții avem nevoie de împlinire. Să fim sinceri cu noi înșine. Viața fără Dumnezeu este o viață stearpă. Și, dacă noi, din cauza patimilor noastre, nu vrem să cunoaștem această viață, cel puțin să nu le răpim copiilor noștri posibilitatea de a o cunoaște. Să nu le transformăm Crăciunul într-o sărbătoare a cadourilor. „Și atunci să renunțăm la cadouri?” Nu. Soluția este de a le da cadourile, atenția cuvenită, fără ca această atenție să umbrească importanța prăznuirii Nașterii Fiului lui Dumnezeu. Peste câțiva ani de zile jucăriile de astăzi nu-i vor ajuta să reziste în jungla înfricoșătoare. Da, copiii noștri au nevoie de jucării. Dar mai mult decât de jucării au nevoie să cunoască dragostea lui Dumnezeu și, cunoscând dragostea lui Dumnezeu vor ști să se bucure de cadourile primite și vor ști să aprecieze eforturile făcute de părinți pentru a le procura cadouri.

Mi-aș dori ca, văzând pe fetele copiilor voștri bucuria Crăciunului, să vă dați seama că și voi puteți fi părtași acestei bucurii. Îmi doresc să fiți geloși pe bucuria copiilor voștri, să vă doriți să trăiți (sau să retrăiți) această bucurie.

Se apropie Praznicul Nașterii Domnului. Fiți cu inimile deschise. Spovediți-vă și împărtășiți-vă cu Sfântul Trup și Sânge al Domnului Hristos.

Primiți-L pe Hristos în inimile voastre!

Acum nu mai vin magii cu daruri la Hristos, ci Hristos vine la magii care au plecat din diferite părți ale lumii păcatului, ca să Se dăruiască fiecăruia dintre ei în întregime: Hristos bate la ușa inimilor voastre. Deschideți-I !

CE INSEAMNA CUVANTUL CRACIUN ?

Crăciun este numele dat în popor marii sărbători a Nașterii Domnului (25 decembrie), sărbătoare creștină, care, până în secolul al IV-lea, era serbată în Răsărit împreună cu Botezul Domnului, la 6 ianuarie. Despre originea cuvântului Crăciun părerile sunt împărțite. Cei mai mulți admit cuvântul calatio-calationem, de la calo = a chema, a convoca. Alții propun ca origine cuvântul creationem - creație, zidire, iar unii îl consideră provenind din slavonescul Krăciun (ca și colindă ș.a.). Fiind o sărbătoare creștină, poporul român, care s-a născut creștin, a legat numele sărbătorii, desigur, și de Sfânta Scriptură în care Dumnezeu este numit și „Cel vechi de zile” (Daniel 7, 13), reprezentat în iconografie ca a doua Persoană a Sfintei Treimi, sub chipul unui bătrân cu barba lungă, albă, așa cum este reprezentat și „Moș Crăciun” - „vechi de zile” - locuțiune transferată în adjectivul „bătrân”. Crăciunul, se serba în Apus, ca și azi, la 25 decembrie, încă din secolul III. Conform unei vechi tradiții, recensământul lui Cezar August a avut loc la 25 decembrie 754 Ab Urbe Condita (de la întemeierea Romei), timp în care a avut loc Nașterea Domnului (Luca 2, 1). Nașterea Domnului (gr. Ta Hristoughenna; lat. Nativitas, Natalis Dominus Corporalis-Nașterea cu Trup a Domnului) este cel dintâi praznic împărațesc cu dată fixă, în ordinea cronologică a vieții Mântuitorului (Luca 1, 1-21) și cea dintâi sărbătoare specific creștină, a cărui prăznuire în ziua de 25 decembrie (stabilită în anul 386, ca zi a Crăciunului, de către Sfântul Ioan Gură de Aur), s-a generalizat în toată creștinătatea răsăriteană și apuseană. Cuvântul Crăciun nu-și poate avea obârșia nici în cuvintele slave, bulgare sau maghiare și aceasta din pricină că aceste popoare s-au încreștinat târziu, când cuvântul Crăciun exista. S-ar părea că acest cuvânt Crăciun, vine de la denumirea Coracica a unei sărbători dedicată zeului Mitras (se celebra pe 25 decembrie) și căreia creștinii i-au dat numele Crăciun pentru a masca numele adevăratei sărbători a Nașterii Domnului - după cum întrebuințau figura peștelui ca simbol al creștinismului (Petru Râșcanu, Istoria românilor, 1855, pag. 294). Dacă întrebăm orice creștin, fie el cărturar, fie fără știință de carte sigur va răspunde că pronunțând numele Crăciun se gândește la Nașterea Domnului (din Catehezele Pr. Ioan).

Mulțumim tuturor celor care au contribuit la realizarea acestei reviste:

Direcțiunea școlii	Colegiul Redacțional	
Director: Prof. Atănăsoaie Gheorghe Dir. adjunct: Prof. Reichenberger Ildico	Pr. Protopop: Beldean Teodor Monahul Vichentie Nichifor Educatore: Marian Maria Prof.: Friciu Daniela	Elevi: Florea Denisa, Blaga Mădălina, Cotoi Silviu Simion, Cengher Cristina, Pop Alexandru, Toncean Irina, Demian Ionela

Editare și tehnoredactare computerizată: Prof. Daniela Friciu **AȘTEPTĂM ȘI ALȚI COLABORATORI**